

De onbeweeglijke

Alhoewel ik niet van mensen houd en ontmoetingen vermijd, trad ik op een avond zijn kamer binnen en vroeg hem: 'En u, waar houdt u zich mee bezig?'

Hij antwoordde niet meteen, maar na enige tijd zei hij met een zucht, en het leek me het laatste gedeelte van een antwoord: 'Met niets in het bijzonder.'

Dit verbaasde me nogal, want ik had hem altijd als een bezig en ondernemend mens beschouwd. Hoe vaak had ik hem niet op de trappen en in de gangen gezien met vreemd schitterende stenen, boeken of kleine dode dieren? De naam van deze man kende ik niet. Ik noemde hem Tze.

Ik richtte mijn blik op zijn gebogen rug en op zijn hoofd, ondersteund door zijn vuisten, die het vlees van zijn wangen omhoogstuwden. Hij had de stoel waarop hij zat bijna voor de helft onder een tafeltje geschoven en zich zo ver voorovergebogen dat er tussen zijn gezicht en de kale muur nog slechts vijftien centimeter lege ruimte over was. Zelfs vanuit zijn ooghoeken kon hij niet meer zien dan de muur. Van vreemd schitterende stenen, boeken of kleine dode dieren viel nergens een spoor te bekennen.

Het vertrek van Tze was bijzonder klein. Strekte ik mijn armen boven mijn hoofd, dan raakte ik het plafond; deed ik een stap naar voren en strekte ik mijn armen recht voor

me uit, dan raakte ik de tegenoverliggende muur; mijn armen in volle lengte zijwaarts uitspreiden was maar nauwelijks mogelijk.

Zonder zich ook maar in het minst te verroeren vroeg Tze nu zacht: 'En u meneer, hoe is uw naam, en waar houdt u zich mee bezig?'

'Kalk is de naam, en ik houd me bezig met het verklaren van mijzelf, zonder directe noodzaak overigens – ik beschouw het als een bezigheid.'

'En, werkt u al lang aan uw poging tot verklaren?'

'Met vele onderbrekingen nu reeds meer dan zeven jaar.'

'En waarom onderbreekt u het verklaren?'

'Ik weet eigenlijk niet wat nu precies de onderbrekingen zijn: de dagen dat ik wel of de dagen dat ik niet aan mijn verklaring werk. Laten we zeggen: ik vast vijf dagen om me twee dagen vol te kunnen vreten, vind beide onbelangrijk, maar vast liever dan dat ik eet.'

'Toch moet u dan na vijf jaar vasten zo langzamerhand in staat zijn uw wijsheid kort en eenvoudig te formuleren.'

'Dat is zo. Twee jaar geleden was mijn verklaring voltooid en zij besloeg vele duizenden vellen. Toen ben ik begonnen met herschrijven en na iedere dag werken waren er minder vellen over dan de vorige. Sinds kort is er nog maar één vel over. Datgene wat erop geschreven staat omvat slechts enkele seconden van mijn leven, maar tegelijkertijd het geheel.'

Ik wachtte enige ogenblikken en keek aandachtig naar Tze. In de loop van het gesprek bewoog hij af en toe onrustig, en naarmate de woorden talrijker werden vaker. Hij drukte nu zijn buik nog vaster tegen de rand van het tafeltje, haakte zijn benen achter de poten van de stoel, opende zijn vuisten en vouwde ze als grote bladeren stevig om zijn hoofd. Toen zat hij weer roerloos, en ik vervolgde: 'Op dat